

Năm cuối đại học, một ngày đầu tháng 12 êm ả như bao ngày khác, anh Tùng đến lớp – anh bạn thân cùng bàn với tôi, hơn tôi một tuổi, điều khác lạ là anh đi cùng một bạn nam nữa.

Anh ngồi xuống mở lời với tôi và nhỏ bạn bên cạnh: “đây là Nam, em họ anh, hôm nay Nam được nghỉ nên anh rủ lên lớp cùng!” Còn đây là My và Giang.... Anh quay sang giới thiệu tên tôi và nhỏ bạn luôn để cả bàn tiện xưng hô.

“Em chào hai chị!” – cậu vừa nói vừa hơi cúi đầu cười mỉm, làm chúng tôi xao xuyến chết đi được.

“Ừ...chào nhé...” – Tôi giả bộ bền lễn đại diện cho cả cái Giang chào lại cậu.

Tôi ghé tai anh Tùng hỏi nhỏ: “Nam ít tuổi hơn bọn em ạ?”

“Nam sinh viên năm hai, Học viện Ngân hàng”, anh Tùng đáp trả

Ồ, vậy là chung ngành.

Phải rồi, nếu là một người bình thường thì đâu có gì để nói. Nhưng chết tiệt thay, cậu ấy không những cao, đáng đẹp, không kiểu mảnh khảnh, mà hơi đậm đậm người, gout ăn mặc cực chất, kính cận điển trai, môi đỏ cuốn hút, mà giọng nói lại còn “manly” không chịu nổi nữa.

Siêu chảnh như tôi ở khoa, bao anh trong lớp, ngoài lớp tầm tía, tán tỉnh chẳng chịu nao núng, thế mà còn phải nghiêng mình trước sức hấp dẫn ấy, hưởng chi mấy đứa con gái bàn trên, rồi xung quanh cậu. Chúng nó cứ nháo nhào lên bàn tán, đứa giữ ý nhìn nhìn lén lén, còn không thì trơ mặt nhìn thẳng không chớp mắt. Trong khi đó, tôi vẫn im lìm không động tĩnh.

Cái Giang cũng hớn hở chả kém, thủ thủ vào tai tôi “Ê, tao thấy mày ngẩn ngơ thế? Chắc cũng mê chàng giống tao rồi đúng không?”. Nó huých tay tôi, cười ha hả khoái chí như thể đã tóm được tim đen của tôi rồi...

“Vớ vẩn, đáng tuổi em mình đấy! Mà đẹp trai thế có bạn gái rồi là chắc luôn, mày khỏi mơ mộng đi!”

Miệng ra vẻ với cái Giang thế, làm như mình không giống những đứa khác, không thèm quan tâm đến sự xuất hiện của chàng mà nào ai biết trong lòng tôi cũng hy vọng về Nam nhiều lắm!

Lớp vào học, đến hết tiết đầu, tôi bị phân tâm không vào bài mấy, tôi biết mình có gì đó không ổn rồi. Cổ chần chỉnh lại, vì khả năng người ta là hoa đã có chủ lên tới 95%, nhưng lỡ thích rồi, giờ sao đây.... Bây giờ mà hỏi anh Tùng chuyện đó thì mất mặt lắm, không được! Không thể được!!!

Giờ nghỉ, không hiểu hai người ấy thì thâm to nhỏ với nhau cái gì, mà anh Tùng lại đổi chỗ cho Nam, nghĩa là tôi và Nam ngồi giữa bàn, hai người kia ngồi hai đầu.

"Em ngồi cạnh chị được chứ?!"

"Hả?...Hở??!!"

"Thầy vào rồi kìa, chị học đi", Nam tùm tùm bỏ lơ sự khó hiểu trong tôi.

Nghĩ bụng, trời đất, hồi hộp muốn nín thở luôn ấy, học hành sao được, cái Giang còn không ngớt cảm râm bên tai "ghen ty quá đấy!!". Tôi không thấy gì, chỉ thấy đau tim là nhiều thôi...

"Chữ chị đẹp thế!", Nam lén đưa tôi mảnh giấy với dòng chữ rồi lại giả dò như đang ghi bài để né sự chú ý của thầy.

"Không đẹp bằng Nam^^"

"Là sao!"

"A...ý là không đẹp bằng...chữ Nam!"

Biết thừa hai anh chị đọc vị nhau rồi, cứ thế, mỗi người một câu nhẩn qua nhẩn lại, miệng cười cười như trúng gió độc của nhau...

Tối đó về nhà, nghĩ, quái, sao cậu ấy không xin số điện thoại mình nhỉ! Hay...chỉ là thoáng qua...

Thấy cậu ấy có vẻ cũng mẩn mẩn mình mà? Mình cũng cảm nắng người ta mất rồi, chống cằm ngồi suy tư mãi... Đúng là con gái!

Chuông tin nhắn điện thoại Nokia 1200 reo lên một hồi làm tôi giật bắn mình.

"Hôm nay Nam rất vui, còn chị My thế nào?". Ôi tin nhắn của cậu ấy, tôi mừng điên đảo

"Ơ, sao Nam có số điện thoại My?" Biết rồi nhưng vẫn vờ hỏi, tôi cố ý đánh lạc hướng câu hỏi của Nam

"A, Nam xin anh Tùng đấy, chị My đừng giận anh ấy, có gì Nam sẽ chịu hết".

Tôi suy nghĩ hồi lâu không biết nên trả lời thế nào, cậu nhẩn tiếp,

"anh Tùng nói nhà chị My ở khu Nam hay chơi game, tối nào rảnh xuống dưới uống trà đá với Nam một lúc nhé, hay tối nay luôn được không! Nam đang ở quán net ***** nhà K**, nhà chị My ở K mấy để Nam qua.."

What?? ngay dưới chân khu tập thể nhà tôi luôn.

Đọc tin nhắn mà sung sướng muốn hét thật to lên. Nhưng còn làm cao nên làm bộ làm tịch chán chê đưa đẩy “Tối nay My ở nhà ôn bài, hôm khác My mời lại Nam sau”.

Hững hờ thể đấy, còn trong lòng rung rinh âm ỉ, quên hết cả chuyện cậu ấy kém tuổi hay có bạn gái hay chưa...

Kể từ đó, cậu cũng “chăm” sang bên khu tôi cày game hơn. Thật ra là để đưa tôi đi chơi thì đúng hơn, chơi game đương nhiên chỉ là cái có!

Đường Thanh Niên, tối thứ 6, “này Nam, bọn mình quen nhau được hai tuần rồi nhỉ, đi chơi cũng tám lần. Tại sao thế?!”

Nam ngâm hiểu ra ý câu hỏi của tôi, “Vì Nam...có cảm tình với My, ngay từ lần đầu gặp trên lớp”

“Sao lại My? chị My chứ!” , tôi chọc cậu.

“Tại My xung My trước mà!”, tôi nhảm lại, ừ thì...tôi thua!

Qua lớp kính mỏng, tôi thấy được đôi mắt mềm mại của cậu đang say đắm nhìn mình, cậu vòng tay ôm lấy eo tôi, kéo tôi về phía cậu, rất nhẹ nhàng, đặt môi lên môi tôi, như thể cả thế gian này tạm biến mất đi trong chốc lát.

“Mình yêu nhau nhé!?”

Không trả lời, tôi yếu đuối gật đầu.

1 tuần sau, Giáng sinh cũng đã đến. Dịp ấy mọi người nhà tôi có công chuyện nên đi xa vài ngày.

8h tối, như đã hẹn trước, cậu chờ tôi dưới nhà, cậu đến cùng một bó hoa long lay và một chú gấu bông xinh xắn dễ thương.

Hai đứa đi chơi, đôi boots cao cổ cho tôi hôm nay được ngang tầm với chiều cao 1m78 của cậu, hôn nhau quả là dễ dàng, nồng nhiệt và không muốn rời.

Ôm nhau trên con đường buổi đầu nhận lời yêu, với cái gió nồng nàn từ hồ Tây, lạnh muốn xé lòng mà có nghĩ được gì khác...

Hôm ấy, lại đúng dịp chiến thắng bóng đá nào đó, dân tình đổ xô ra đường như dòng lũ bão. 12 giờ đêm còn găm rú hô hào. Chúng tôi biết rằng không thể về nổi nhà!

Lang thang đến 3h, cậu đưa tôi về.

Làm sao có thể xa nhau trong tình cảnh này? Giờ ấy cũng đâu có ai thức mở cửa cho cậu vào...

Cuối cùng, hai đứa dặt tay nhau lên nhà...

Ngồi chơi một lúc nữa thì cũng thấm mệt sau cả đêm thức trắng. Tôi đi thay đồ và chủ động nằm xuống trước, nghiêng mình nhìn cậu, cậu rút điện thoại từ trong túi, đặt lên bàn phấn sát bên và ngồi tựa lưng vào thành giường. Tôi trườn người lên, môi lưỡi lại quấn lấy nhau, tôi tranh thủ giúp cậu cởi bỏ từng lớp áo. Áo tôi cũng chẳng còn trên người. Hôn nhau trong sự mê mê tê dại. Đôi môi tôi tìm đến những mảng da thịt lớn hơn trên cơ thể cậu... Và...

Tôi nghe tiếng cậu nấc khẽ, mắt nhắm hờ, âm thanh ấy khiến gọi tôi vô cùng, chẳng ngần ngại mở khóa chiếc thắt lưng...

Bỗng, ỉ...ỉ...có tiếng rung trên bàn, tôi nhồm dậy, nhìn qua chiếc Nokia 1280 của cậu sáng đèn, cùng...12 tin nhắn chưa đọc.....

Gương mặt cậu phủ đầy lo lắng... Như một sự linh tính không hay, vốn nhạy bén của mọi phụ nữ, tôi đưa mắt sang điện thoại, hỏi ngắn gọn: “Gì đây?”

Cậu cúi mặt không trả lời...

Tôi bình thản mặc áo lại, cầm điện thoại đưa trước mặt cậu: “Mày muốn biết chuyện gì đang diễn ra”

“Mày mở khóa và đọc đi!...”. Cậu không e dè nữa, cậu trả lời tôi cảm giác nặng nề...

....

Tôi tự mở khóa, chỉ bằng hai nút bấm.

“Anh đang ở đâu?”

“Sao cả đêm anh không về?”

“Anh làm em lo quá!!!!”

....

“Tại sao không trả lời em?????”

....

Đọc từng tin nhắn mà lòng tôi quặn lại, tim tôi đau thắt... Tôi nghĩ nó còn kinh khủng hơn cả việc đối mặt với tận thể ở ngay trước mắt! Mọi thứ tối đen lại.

Nuốt tất cả, giữ lại ở cổ họng, nghẹn cứng, tôi buông lỏng cánh tay cùng chiếc điện thoại...như chờ đợi một lời giải thích dù là vô nghĩa....

“Cô ấy là bạn gái của Nam, hai năm rồi, chung lớp. Cô ấy học giỏi và giúp đỡ Nam nhiều trong việc học, nhưng từ lâu Nam đã không còn yêu cô ấy nữa, đã nhiều lần nói chuyện

nhưng cô ấy luôn lấy cái chết ra để uy hiếp Nam và hai bên gia đình cũng đã xác định làm đám cưới sau này rồi nên không ai chấp thuận cho Nam chia tay cả. Nam đau khổ lắm!!! Xin My...”. Nam lên tiếng

“Mặc đồ vào và ra khỏi đây đi”, lời tôi như băng đá giữa lúc u trầm chua xót.

Nói xong tôi bỏ ra sau nhà, khoác trên mình chiếc somi trắng rộng, tôi khoanh tay ôm cái lạnh nhìn ra ngoài trời qua lớp cửa. Tôi không biết mình đang nghĩ gì, có lẽ tôi đang sốc, chỉ là cổ tỏ ra mình không sao!

Nam theo ra, quỳ xuống chân tôi, nước mắt đầm đìa...

“Nam xin lỗi, thật lòng xin lỗi, nhưng những ngày qua là tình cảm thật lòng của Nam...”

Trong lòng thầm nghĩ “Đừng mà anh, đau em!!” Nước mắt trực chờ, nhưng ngoài mặt lại hờ hững, vô tình...

“Đứng lên đi, muộn rồi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa”. Tôi miễn cưỡng buông ra những lời tàn nhẫn như vậy, với người mới vừa đây thôi, còn đâu ắp vai kẻ ...

Vài phút, Nam lẳng lặng đứng lên và rời đi...

Nghe tiếng cửa đóng lại, chắc chắn rằng Nam đã ra khỏi nhà, tôi giữ mình không nổi nữa mà ngã khụy xuống, nước mắt cứ thế hai hàng tuôn rơi. Đau tới cùng cực là như thế này sao??

Gào khóc cũng để làm gì...người cũng đã đi rồi, tình yêu cũng vỡ tan rồi. Tôi ngơ bặt lực trong mớ mắt nước mũi xáo xào lại với nhau...

Cả ngày hôm ấy không ăn không uống, vật vờ nằm thườn. Tôi vùi đầu vào gối mà tự đây dọa mình trong cơn đau. Không còn cảm nhận được bất cứ thứ gì ngoài trái tim nát vụn bên bờ vực.

Hơn 4h chiều, trong cơn mê man, có tiếng chuông cửa, chưa kịp hình dung là ai, tôi rửa qua mặt rồi chạy ra mở cửa.

Lớp cửa gỗ đầu tiên mở ra, bên ngoài những song cửa sắt kia là gương mặt tôi yêu, và bên cạnh nữa là một cô gái. Trong thời gian mở nốt cửa còn lại, tôi gắng lấy lại tinh thần để đối mặt với điều chuẩn bị tới, cũng chẳng chút bất ngờ vì biết rõ cô ấy là ai...

“Chào chị” – cô gái nhanh miệng chào

Nam nhìn tôi với nét buồn rười rượi.

“Hai người vào đi” – tôi giao tiếp dừng đọng

Vừa ngồi xuống ghế, cô gái bạo dạn đưa lời trước,

"Em là Dung, bạn gái của Hải Nam. Hôm nay Hải Nam về có kể cho em nghe tất cả rồi. Là do Hải Nam nhất thời bồng bột. Em muốn thay mặt Hải Nam xin lỗi chị. Và mong chị coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra!"

"Hải Nam?" - Tôi hỏi lại

"Dạ vâng!"

"Cái tên đẹp đấy, tôi cũng không nghĩ gì đâu. Nam là chàng trai tốt, chúc hai bạn hạnh phúc..."

Tôi vừa nói vừa nhìn Nam, vừa như tự sát muối vào tim mình.

Nam lặng thinh không nói gì, ánh mắt cậu dờ dẩn tuyệt vọng. Tôi rất đau lòng, nhưng tôi có thể làm gì hơn vào lúc này?

"Còn gì nữa không?" . Tôi lạnh lùng như muốn kết thúc cái không khí u buồn chết tiệt đang bủa vây.

"Em xin lỗi đã làm phiền chị, em hứa từ nay sẽ không còn chuyện gì xảy ra nữa!"

"Cảm ơn, tôi không muốn gặp lại ai trong hai người, từ nay"

Họ ra về, trong tôi chỉ còn lại khoảng trống, thật sự trống rỗng.

6 giờ chiều, tôi bước ra ban công cùng bao Esse light. Phải, vị nhẹ nhất dành cho nữ, mỗi khi tâm trạng đi xuống tôi lại mượn nó để tự dối lừa mình nhiều hơn, rằng mình ổn mà!

Tay cầm điếu thuốc cháy dần, tôi như thất thân, rệu rã nhìn xuống con phố Nguyễn Hiền vẫn rộn ràng xe người qua lại, mọi thứ vẫn đó, nhưng không còn bóng dáng thân quen đứng chờ tôi mỗi tối, đón đưa tôi đi chơi, gọi tôi với chất giọng đậm mùi nam tính "My oi.." như thế nữa.... Không còn nữa...

Tôi biết mình yêu nhiều, nên đau nhiều. Tôi biết tâm hồn mình tổn thương đến thế nào nhưng vẫn cố chứng tỏ mình mạnh mẽ, cuối cùng mạnh mẽ cho ai xem...

Đầu tuần sau tôi lên lớp, những bản khoả vẽ vẫn còn quẩn quanh trong đầu.

"Anh Tùng này, Nam, em họ anh....chắc có bạn gái rồi đúng không ạ?"

"Ừ, hai đứa nó cùng lớp, bé kia là lớp trưởng, học giỏi có tiếng ở khoa nên hai bên gia đình ưng ý lắm. Nhưng chỉ tội thằng Nam, nó hiền lành, ngoan ngoãn, mà khổ cái hay bị bé kia nạt nộ, nghe Nam kể có lần còn chửi Nam thậm tệ nữa... Ô mà sao tự dưng hôm nay em lại quan tâm thế, anh tưởng hôm trước Nam có liên lạc với em?". Có vẻ như anh vẫn chưa biết

chuyện..

"Ah, em...hỏi giúp cái Giang thôi. Nó cứ thắc mắc mãi..."

Mặt tôi ngẩn ngơ rồi gục hân xuống bàn. Lại lộn xộn những suy nghĩ...về Nam.

Hình như, sau cuộc nói chuyện với anh, nỗi đau của tôi lại trở mình và vết thương kia lại càng hằn sâu hơn nữa !!! Tôi còn yêu Nam, và thương Nam....

Ngày hôm nay tôi viết ra, bởi tôi có một câu hỏi dành cho mình: Nếu là tôi của hiện tại, tôi sẽ giải quyết câu chuyện này ra sao??!!

*Tên các nhân vật đều được giữ nguyên, giống như việc tôi lưu lại làm một kỉ niệm trong đời mình!

Chấm.

Đọc văn của bạn quay sung cmn tờ im

Ai tóm tắt dùm mình cái .

Tại thấy giống truyện copy paste .

Xλοι bạn đoạn đầu mình lướt qua ko để ý .đoạn cuối nó đồng cảm với mình quá .cảm xúc lại ủa về .quần thất từng con .cảm ơn bạn đã cho tôi tìm lại cảm xúc ...

Dìa diaaaa <3

.

Hóng chuyện của b

Truyện bạn viết hay quá, có thể thật sự là sẽ có người như Nam vậy. Chúc bạn vui và sống cho hiện tại.

Hix chẳng biết phải làm sao luôn các chị bạo quá (

thót à, yêu nhầm ng nó khổ vậy đấy. tôi biết rằng giờ đây bạn cũng đau khổ lắm, dần vật lắm. bởi vì sao? vì bao nhiêu kỉ niệm đẹp, bao nhiêu kí ức thân thuộc yêu thương giờ không còn là những điều khiến tim bạn ấm áp hạnh phúc nữa, mà nó trở thành những con dao, chính xác thì mỗi kí ức mỗi kỉ niệm ấy khi ủa về, nó chỉ có 1 tác dụng duy nhất không hơn không kém là đâm từng nhát từng nhát vào tim bạn.

tôi đã từng như bạn thậm chí còn chua xót hơn bạn nên tôi hiểu. và sau 3 năm (thật ra là 4 năm nếu tính cả khoảng thời gian tôi cố gắng níu kéo 1 cái gì đó tôi không hiểu nổi) thì tôi chỉ biết khuyên bạn lúc này là: hãy đẹp hơn đi, hãy vui vẻ lại, làm những việc mình từng làm rất tốt trước đây đi để mà tìm lại chính mình...bởi vì ngoài đời kia còn rất nhiều người tốt và xứng đáng với bạn hơn là cái thằng khốn bất cá 2 tay đó, và nếu bạn lui tàn lúc này thì sẽ ko có cơ hội gặp đc họ đâu. Vào lúc này thì chỉ biết khuyên thế thôi.

P/S: tôi là traight male mà còn bị lâm vào hoàn cảnh như bạn thì bạn cũng đừng nghĩ là mình là ng đau khổ nhất thế giới này nha. thật ra những chuyện như vậy cũng là bình thường thôi, đời nó thế. Những cuộc tình đẹp thật sự trên đời này ít lắm.

Keep going

Tình cảm ko có lỗi, lỗi là ko đúng lúc và đúng người

đó là cảm xúc thật, cảm xúc của tuổi học trò, hãy để nó là 1 kỷ niệm đẹp trong cs của e nhé, chúc e vui

Hay quá. Cảm ơn thót.

Xin chào mình làm quen inbox nhé

Cảm xúc lắm . Nếu như là bạn của hiện tại thì chắc mình nghĩ bạn sẽ bất chấp tất cả để ôm lấy cậu ấy nhỉ

Maybe ^^

<https://lauxanhthiendia.com/greenupload/server8/image/ZRNpVc>

Hi hi